

Автограф

Як розрізнити Кубу і Бубу? За поведінкою. Куба – спокійний, чемний і добре вихований, а Буба – його повна протилежність. Просто дивина, як близнюки можуть бути такими різними. І це попри те, що, на перший погляд, вони майже однакові! Звісно, Куба – хлопчик, а Буба – дівчинка, тому, звичайно, як дві краплі води вони між собою не схожі. Однак іноді розрізнити їх важко. Отож ніколи не відомо, чи наколобродив хтось один із близнюків, чи обоє.

– Знаєте, що? – сказала одного разу бабуня Йоася, почувши їхню сварку. – Думаю, я вам куплю порадинок гарних манер.

– Мені теж? – здивувався Куба. Утім, заперечувати не став і пішов з бабусяю до книгарні. І як виявилось – не дарма, бо в книгарні саме сидів письменник, який написав отой порадинок, і роздавав автографи.

– Клас! – верескнула Буба, а потім видерла із блокнота аркуш і протиснула до письменника. – Можна мені автограф?!

Письменник видавався цілком симпатичним, хоча, подивившись на його скуйовджене волосся, важко було повірити, що це він написав книжку про хороші манери. Він саме простягнув руку до пожмаканого папірця Буби, коли з-за його спини раптом вигулькнула грізного вигляду пані з видавництва.

– Ха! – видихнула вона просто над вухом письменника так, що той аж зблід. – Чи ти, моя люба, не знаєш, що негарно просити автограф на такому листку?!

– Отож! – задоволено зареготав Куба й став перед зніяковілим письменником. – Розпишетесь мені на животі?

Бабуня Йоася зойкнула. Пані з видавництва понуро глипнула на неї.

– Ці діти з вами? – суворо запитала вона.

– Так, – писнула бабуня Йоася.

– Будь ласка! – пані з видавництва простягнула їй два порадики. – Вони вам знадобляться! Тут написано не лише про те, що для автографів існують альбоми, книжки чи принаймні зошити, а й про інші цікавинки!

Відригування

– Я нікуди з ними більше не піду! – вигукнула бабуня Йоася, привівши Кубу і Бубу додому.

Тато важко зітхнув і відклав газету. Схвильована мама подивилася на сповнені каяття личка близнюків.

– Мій приятель, пан Вальдемар, дуже культурний мужчина, запросив нас на обід! – розповідала обурена бабуня Йоася. – І знаєте, як поводитися ваші діти?!

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

Тато хотів сказати, що приблизно може собі уявити, однак мама пирхнула його в гомілку.

– Як? – запитала вона.

– Влаштували змагання з відригування за столом! – просиччала бабуня Йоася. – Я думала, що помру від сорому!

Тато поперхнувся, а тоді промовисто поглянув на Кубу і Бубу.

– Ви б не могли це пояснити? – запитав він.

– Ми хотіли показати, що не голодні, – зізнався Куба. – Щоб татан Вальдемар більше не клав нам добавки.

– Оце таким чином?! – суворо поцікавилася мама.

Буба знизала плечима.

– А яким?! – пирхнула вона. – У Монголії це цілком нормально. Доки гість не відригне, йому постійно докладатимуть!

– Ми живемо в Європі, а не в Монголії! – голосно заявила бабуня Йоася. – Я вам порадики гарних манер купила для того, щоб ви чомусь навчилися, а не...

– Але ж це і є із цього порадики! – перебив її Куба. – Спочатку там розділ про інші країни.

Запала тиша.

– Доки не прочитаєте решту розділів, – озвалася нарешті бабуся, – я вас нікуди із собою не братиму!

– Навіть до Монголії? – запитав Куба.

Та у відповідь почув лише, як грюкнули двері.

Батьки Куби і Буби вже із чверть години не могли догукатися дітей, аби ті нарешті прийшли на сніданок. Але таки догукалися.

– Дитино люба! – зойкнула мама, побачивши Бубу. – Що це ти на себе начіпляла?!

Буба сіла за стіл й обвела отетерілих батьків задоволеним поглядом. На ній красувалася купа намиста й брошок, на зап'ястках – по кілька браслетів, на пальцях – пара десятків перснів, а у вухах – півметрові сережки.

Тато саме збирався щось сказати, коли з передпокою долинув дуже дивний галас – наче там човгав лицар у повному обладунку. За мить у кухні з'явився Куба. Тепер здивувалася й Буба.

– Ти що, із глузду з'їхав?! – видушив із себе тато.

Куба, побрязкуючи ланцюгами на шиї, підійшов до столу. Потім потягнувся по хліб – мамі здалося, що йому це було нелегко. Та воно й не дивно – на зап'ястках Куби поблискували грубезні важкі браслети.

– Ну, що таке? – стенув він плечима. – Так модно. Ви бачили кліпи групи «Реп-сардельки»?

– Сину! – ледве отямився тато. – Чоловіки не носять біжутерії! Максимум ланцюжок із невеличким медальйоном чи хрестиком! І все!

– А «Реп-сарде...», – не здавався Куба.

– Артисти – це інша справа! – увірвав тато. – От станеш колись сарделькою – тоді будь ласка!

Буба вдоволено захихотіла.

– А ти, дороженька, – суворо подивилася на неї мама, – негайно скидай це із себе! Чи ти бачила, щоб я коли пішла на роботу така розцяцькована?!

– Я йду не на роботу, – образилася Буба, – а до школи!

– Тим більше! – мама була непохитною. – У таких місцях прийнято носити хіба скромні сережки й неяскравого перстеника! А ти взагалі знаєш, по чому можна упізнати справжню леді?

Буба насупилась, та було видно, що вона пильно нашорошила вуха.

– По тому, що вона ніколи не схожа на ялинку! – спокійно закінчила мама. – Хіба що на маскараді.

Петличка

Сварки між Кубою і Бубою зазвичай вибухають несподівано – так було й цього разу.

– Що сталося? – спитав тато, коли йому нарешті вдалося розборонити зчеплених близнят.

– Бо Буба не знає, а виступає! – крикнув Куба. – Скажи їй, що таке петличка!

– Петличка? – здивовано подивився на них тато. – Це така невелика дірка на вилозі піджака. У неї можна протягнути стрічку

Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>

ордена чи приколоті якусь відзнаку. Але вас це, здається, поки не стосується?

Куба переможно глянув на Бубу.

– І що?! – верескнув він. – А ти казала, це така нашивка, яку на формі носять!

– Не можна вже й помилитися людині! – зарепетувала Буба. – Ти спочатку думав, що петличка – це такий гачок для плетіння!

– Неправда! – Куба аж побілів від обурення. – Я казав, що це дірка, в яку можна запхнути квітку!

Буба зневажливо пирхнула.

– Квітку можна запхнути у вазу, – процідила вона крізь зуби. – Або посадити в горщик.

– Тату, скажи їй! – розсердився Куба.

Але тато, замість щось сказати, утік із кімнати.

Взуття

Ще від ранку тато Куби і Буби був дуже схвильований. Насправді нічого дивного – опівдні він мав хрестити Яся, синочка дядька Едварда. З такої нагоди тато купив білесенький костюм, білу краватку, нові черевики. А зараз стояв перед дзеркалом і намагався зробити проділ. Близнюки були такі вражені, що після сніданку навіть забули почубитися. Але якщо хтось думає, що в домі Куби і Буби день може минути без сварки, то він помиляється.

– Хто це зробив?! – пролунав жахливий татів зойк. – Кубо, Бубо, мерщій сюди!

Куба і Буба з'явилися перед ним із невинним виглядом.

– Це що таке?! – запитав тато, розмахуючи черевиками, що бовтались на шнурках.

– Черевики, – відповів, подумавши, Куба.

– Я знаю, що це черевики! – вигукнув тато. – Але хто їх начи- стив?!

Куба і Буба невпевнено презирнулися.

– Ми, – промимрила Буба.

– Культурна людина мусить ходити в начищених черевиках, – пояснив Куба. – Ти не читав poradnika?

Тато заскреготів зубами.

– Хіба в poradniku було написано, – повільно проказав він, – що білі черевики чистять коричневим кремом?!

– Гм, – замислилась Буба. – Я не пам'ятаю.

– А я вам кажу, що ні! – розсердився тато. – Як я тепер вигля- датиму?! Наче вліз в собаче г...

– Цить! – Куба притис пальця до вуст.

Тато побуряковів і був ладен вибухнути.

– Якщо тобі не подобається, можна вдягти мокасини, – пора- дила Буба. – Або сандалі.

– Костюм не носять із мокасинами! – загорлав тато. – А тим більше із сандалями, кедами чи капцями! Тільки з туфлями на шнурівках!

– Ну, як хочеш, – знизав плечима Куба. – Узагалі ми можемо й костюм начистити.

Цілування рук

Цілування рук

Куба і Буба вирішили будь-що змінити погане враження, яке вони минулого разу справили на пана Вальдемара, приятеля бабуні Йоасі. Доля їм усміхнулася: дорогою зі школи вони помітили дві знайомі постаті.

– Бабусю! Пане Вальдемаре! – загукала радісно Буба, вимахуючи руками.

На лиці бабуні Йоасі відбилася паніка. Із величезним зусиллям вона опанувала бажання тікати й рушила в бік близнюків.

– Увага! – просичав Куба. – Поводимося так виховано, як лише можемо!

– Добре, – просичала Буба у відповідь. – Три-чотири!

Через кілька хвилин бабуня Йоася і пан Вальдемар, дещо приголомшені, попрощалися з близнюками.

– Думаю, ми вразили їх своєю вишуканістю! – тішилася Буба.

– Хто б сумнівався! – гордо відповів Куба.

Як же він здивувався, коли увечері зателефонувала бабуня Йоася й сказала йому пару лагідних слів.

– Ну, що? – Буба зацікавлено подивилася на почервонілого брата.

– Бабуся стверджує, – прохрипів нервово Куба, – що цілувати руки – це вже пережиток минулого, і що дехто називає такі поцілунки безглуздими.

Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>